

Tots anem en el mateix vagó

Víctor Fuentes*

Els diputats, analitzats a títol individual, hem viscut quasi tots la primera experiència parlamentària. I, a banda els síndics o portaveus —que són els que més ixen als papers—, els altres han hagut de fer l'aprenentatge d'allò que es coneix com a tècnica parlamentària: presentar mocions i interpellacions, defensar esmenes, fixar la postura del propi grup parlamentari..., i les regles del joc: el Llibre Verd, el Reglament, permanent espasa de Damocles per a tothom.

Però, cal dir que la vida parlamentària no és un quefer individualitzat, més bé és el resultat de l'acció dels grups parlamentaris (ara per ara, tres), on es treballa en conjunt i on s'arregla la tasca col·lectiva; cal afegir que allò que apareix el *Diari de Sessions*, malgrat la personalització inevitable del qui usa la paraula davant del ple, es el fruit de l'esforç de molts diputats «desconeguts», anònims, però que treballen en ponències i comissions.

¿Què han fet els grups parlamentaris? No parlem dels partits, perquè hi ha algun grup on, al seu si, conviuen quatre partits, no sempre ben avinguts, com s'ha fet ben palès en prou ocasions (per exemple, la Llei d'Ús i

Ensenyament del Valencià...) on les votacions eren molt poc unànimes.

Cada grup ha fet el que li pertoca. El socialista, majoritari, és qui sosté el Consell. Hem fet allò necessari per a dur endavant el programa de govern; sobretot, al meu parer, mitjançant la defensa d'onze projectes de llei, molts de gran transcendència per al futur: els d'Ús i Ensenyament del Valencià, Govern, d'Hisenda Valenciana, Bases de Taxes, l'Impiva, entre altres. En uns casos hem caminat sols, en altres ha estat possible arribar al consens general. Però sempre, crec dir la veritat, hem fet esforços per arregar els aspectes més valuosos presentats pels grups de l'oposició. I, tenint en compte les vacances parlamentàries reglamentàries i les festes tradicionals —vivim en una terra molt festívola—, crec que se'ns pot donar l'aprovat ara al juny, si es té en compte l'estadística de preguntes, mocions, esmenes, etcètera, presentades i debatudes.

Els grups de l'oposició també han fet el paper previst: el control de l'executiu, via interpellacions, preguntes... —encara que, en moltes ocasions, el grup popular ha estat reiteratiu, fins al fàstic, per exemple,

en la qüestió pastissera dels «dimonis familiars» i en distints avantprojectes de llei, proposicions de llei o no de llei... que en alguns casos han tingut fortuna —si han rebut el suport del grup socialista— i en altres no, cosa fàcil d'entendre, atesa la composició de la Cambra i, en molts casos, el contingut de les propostes.

Creo que hi hem tingut de tot; debats d'altura, paraules grosses, sessions avorrides, fins i tot, intervencions coentes... i sobretot la màgica sensació del vot electrònic —de resultat sempre imprevisible—. Hem patit la manca de mitjans tècnics i humans al principi, encara que en els darrers temps s'ha millorat i espere que les Corts donaran molt més de si en el pròxim futur.

Per a rematar, i emprant la vella qualificació utilitzada en les cartilles de qualificació escolar de l'antiga ensenyança primària, caldria dir dels diputats de les Corts: assistència: bona; Aseo: bo (encara que l'estètica no siga el fort de la majoria dels diputats); puntualitat: no gaire (com passa pertot arreu, en aquest país); conducta: prou educada (excepte algun que altre «verí del teatre»). En fi, que «progressem adequadament».

(*) Diputat autonòmic del PSPV-PSOE.

Un any de les Corts

J. M. d'Andrés Ferrando*

Tornant la vista enrere, queda ja un any, el primer, de la primelegislatura de les Corts valencianes.

Ha estat, sense cap dubte, un any de rodatge, durant el qual oposició i govern han sabut mesurar-se i enfrontar-se des dels plantejaments que representen cadascuna de les ideologies.

De fructífera es pot definir aquesta primera etapa, sobretot comparant-la amb la tasca legislativa de les altres comunitats autònomes d'Espanya.

El govern ha trobat en l'oposició la resposta dels seus plantejaments, però els d'aquesta no han fructificat, per la majoria que el trull socialista imposa en els seus criteris.

El PDP, fidel a la seua concepció democrata-cristiana i responent a la normativa internacional en la qual es troba subsumit, ha tractat, en tots els moments, de fer l'equilibri de moderació que han de ser les Corts per als valencians.

S'ha tractat de legislar i de presentar les esmenes oportunes a les lleis presentades pel govern valencià, pensant més en els efectes que sobre l'individu pot produir aquesta normativa que en el ressò públic que l'actualitat sol donar a la promulgació d'una llei. Si bé, considerem, el centralisme radical del partit del govern evita la legislació d'una veritable autonomia.

Queda molt per fer. Tots, govern i oposició, han realitzat alguna cosa

més que un rodatge. Han entrat plenament en la ruta de la resolució dels problemes valencians. S'han conegut els homes i el tarannà dels partits. Les postures ideològiques són clares. Tots sabem qui som i com treballam. Això és el que cal fer ara: utilitzar cadascun les seues armes per a convèncer l'altre, i que dels bons arguments sorgesquen les respostes als greus problemes que té el poble valencià.

Que la mirada enrere serveisca, no com a nota de nostàlgia, sinó com a esperó en els nous plantejaments que s'han de presentar.

L'experiència és un grau i les nostres Corts ja en tenen.

(*) Membre del PDP i Diputat a les Corts Valencianes